

Vi Lider Alle Af Kapitalisme
– *Men Vi Vil Ikke Kureres*
Lise Skou & Grit Uldall-Jessen
Antipyrine, 2014

tilrettelæggelse: Mathias Kokholm
trykt: Specialtrykkeriet Viborg
isbn: 978-87-93108-09-7

1. udgave 1. oplag

Kilder:

Kvinde ved Tidens Rand, Marge Piercy (Albatros Forlagsaktieselskab, 1980)
Revolt and Crisis in Greece – Between a Present Yet to Pass. And a Future Still to Come, Antonis Vradis & Dimitris Dalakoglou (AK Press & Occupied London, 2011)
Between Past and Future, Hanne Arendth (Penguin Classics, 2006)
Ethics and Infinity, Emmanuel Levinas (Dunquesne University Press, 1985)

Skrevet til:

Systemics #3: AGAINST THE IDEA OF GROWTH, TOWARDS POETRY (OR, HOW TO BUILD A UNIVERSE THAT DOESN'T FALL APART TWO DAYS LATER)
Kunsthall Århus 16.01-30.03, 2014
– opført d. 8. marts 2014

© Copyfarleft / kopimi

Alle må kopiere fra denne bog, så længe det ikke sker for at tjene penge.
Denne bog er et fælles værk. Du opfordres til at kopiere, cirkulere, distribuere, oversætte, ændre og i øvrigt tage ejerskab over det. Virksomheder, der ikke ejes af sine arbejdere, gives ingen rettigheder.

VI LIDER ALLE AF KAPITALISME
– MEN VI VIL IKKE KURERES

ET SKUESPIL I ET AKT

Baseret på *Kvinde Ved Tidens Rand* af Marge Piercy, 1976 og *Revolt and Crisis in Greece – Between a Present Yet to Pass and a Future Still to Come*, redigeret af Dimitris Dalakoglou og Antonis Vradis, 2011.

PERSONGALLERIET

CONNIE RAMOS

37 år, Psykiatrisk patient

LUCIENTE

Borger i Mattapoisett 2137

PROFF. DR. REDDING

Overlæge Rockover Hospital

PLEJERSKE

Sygeplejerske på psykiatrisk afdeling

DOLLY

Connies niece, sexarbejder

SKIP

Patient på psykiatrisk afdeling

VRADIS & DALAKOGLOU

Redaktører af bogen *Revolt and Crisis in Greece*

SKUESPILLERE

CONNIE
Ena Spottag

LUCIENTE
Helga Rosenfeldt-Olsen

DR. REDDING
Albert Stein Ankerstjerne

PLEJERSKEN
Albert Stein Ankerstjerne

DOLLY
Ena Spottag

SKIP
Albert Stein Ankerstjerne

VRADIS & DALAKOGLOU
Lise Skou

PROLOG

*Our inheritance
Was left to us
By no testament*

RENÉ CHAR

OMKRING FORESTILLINGENS ARRANGEMENT

Stykket iscenesættes som en række bevægelser og handlinger omkring nogle stole, der står på scenen. Der er færre stole, end der er skuespillere.

Iscenesættelsen har ikke en direkte realistisk relation til de handlinger, der beskrives i teksten, men repræsenterer et selvstændigt univers.

Under prøverne etablerer skuespillerne et sæt regler, eller et system for bevægelser, der bestemmer, hvordan de er sammen, og hvordan de agerer på scenen. De sidder på stolene, skifter pladser, bevæger sig rundt mellem stolene, som en reaktion på manglen på stole; som et koncept om knaphed; som et ønske om at bevare cirklen af stole, eller at gøre oprør mod den.

Resultatet er et 'bevægelsespartitur', som strukturerer et sæt fysiske opgaver og relationer – en separat historie, som løber parallelt med den historie, der folder sig ud i manuskriptet.

Skuespillerne læser direkte op fra manuskriptet, mens de udfører

disse bevægelser og handlinger.

Lyset tændes på scenen. Instruktøren begynder at stille stole op i en rundkreds.

Karaktererne træder ind på scenen.

INTRODUKTION

CONNIE INDLÆGGES

CONNIE: Geraldo var så skidesmart og havde kørt mig til Bellevue i stedet for Kommunehospitalet. På Bellevue havde de i forvejen en journal på mig. Han påstod, at jeg havde overfaldet ham og Dolly hjemme i min lejlighed. Det var ham, der havde gennemtævet os begge to. Han ville ikke løbe nogen risiko for, at de ikke troede på, at jeg var sindssyg. Lægen havde overhovedet ikke snakket med mig, men udelukkende talt med Geraldo – den skide alfons – og udvekslet et par ord med Dolly. Geraldo havde haft et fast greb om Dollys albue. Dolly havde løjet. Hun havde angivet mig. Og af hvilken grund? For at redde sit eget skind, der allerede var maltrakteret? De havde øjeblikkelig anbragt mig på den lukkede afdeling, og låst døren.

Jeg havde skreget. De troede, jeg var sindssyg, fordi jeg protesterede.

Plejersken nede ved modtagelsen havde holdt min slidte røde plastiktaske, der var sat sammen med tape i det ene hjørne, som var den noget smudsigt, noget affald fra gaderne.

Kvinden anbragte skødesløst mine ting på disken og lod dem alle sammen falde ned i en konvolut med en bevægelse, som om hun tømte et askebæger, og låste den inde.

Det var Dolly, der havde forrådt mig, Dolly, der havde forladt mig og solgt mig til slaveri. Nede ved skranken havde de taget

mine id-kort: det fra Socialkontoret, mit sygesikringsbevis. Et gammelt bibliotekskort. Fotografier af Dolly med Nita. Fotografier af min elskede Angelina som spæd, et hvor hun blev holdt af sin far Eddie, og et hvor hun blev holdt i Clauds hænder.

SCENE 1

Connie Ramos ligger bæltefikseret i isolation på Mentalhygiejnisk Afdeling, Bellevue Hospital

Connie: Hvor længe har jeg ligget her? Der er ingen forskel på dag og nat. De har glemt mig, og jeg kommer til at ligge og dø her i mit eget pis.

Pause

Nogle gange, når jeg ikke kan holde det ud mere, råber jeg så højt, jeg kan og håber på, at der kommer nogen. Sekunderne kan vare en evighed. Den indsprøjtning, jeg har fået, gør mine tanker underlige. Kom, vil I ikke nok komme? Vil I ikke nok lukke mig ud? Er der nogen?

Der kommer ikke noget svar. Det hjælper hverken at græde, skrig eller bande og hyle.

Connie falder i søvn efter et stykke tid. Hun vågner ved at to plejersker kommer ind og gør hende fri af bæltet

PLEJERSKE: Nå-da-da! Kors, hvor ser du dog ud. Hoppede du ud ad et vindue eller sådan noget?

CONNIE: Jeg blev gennembanket. Af en alfons. Min nieces alfons. Han tævede hende. Det var ham, der tog mig hertil.

PLEJERSKE: Det er nogle ordentlige skrammer, du har fået! Hvad har du været ude i?

Plejersken skubber Connie ind under bruseren

PLEJERSKE: Du kommer til at lugte bedre, når du kommer ud af badet. Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, hvordan I kan holde jer selv ud, når I aldrig vasker jer. Men det hører jo med til at være syg. Du har sikkert sovet rundt på gaden og i portene. Jeg har set sådan nogle som dig rundt omkring.

CONNIE: *Til sig selv.* Jeg har lyst til at skribe: “Hør her! Jeg vasker mig lige så tit som dig.

Det er jer her på afdelingen, der har fået mig til at lugte sådan, fordi jeg blev nødt til at tisse på mig selv, da jeg lå fikseret.” Men jeg gør det ikke. Hun vil nok heller ikke høre efter, og desuden kan hun gøre mig ondt. Hvem ville måske tage sig af det?

Dolly kommer på besøg

CONNIE: Dolly, lad mig komme ud herfra!

DOLLY: Det kan jeg ikke endnu. Vær nu lidt tålmodig. Engang midt i næste uge.

CONNIE: Dolly vil du ikke nok få mig ud? Vil du ikke nok? Jeg kan ikke holde ud at være her.

DOLLY: Nej, det kan jeg ikke.

Connie sidder til en samtale med en socialrådgiver på afdelingen. Socialrådgiveren ser på Connies journal, der ligger spredt ud over skrivebordet foran hende, ikke på Connie. Hun sidder stift, og undertiden kigger hun over mod døren

CONNIE: Jeg har ikke gjort det, ham Geraldo siger. Han slog Dolly, min niece. Jeg ville aldrig krumme et hår på hendes hoved. Jeg slog ham – det er rigtigt. Jeg slog ham, udelukkende fordi han gennembankende hende.

I sine egne tanker. ”Var det også sådan med din datter?” Hvorfor skal de altid sige det. Hvorfor skal de altid spørge mig om det. Én fejl har jeg begået. Én. Og jeg bliver ved med at blive straffet for det.

Til socialrådgiveren. Det er ikke det samme denne gang. Det er det ikke! Det var forkert af dem at tage min datter. Tænk dig engang – min datter. Jeg gjorde hende ondt én gang. Det var en frygtelig ting at gøre, og det ved jeg også godt. Men at straffe mig for det resten af livet!

Dagen efter

PLEJERSKE: OK, Mrs. Ramos, se så at få pakket.

CONNIE: Jeg kommer ud! Jeg vidste det. Jeg bliver udskrevet, ikke?

PLEJERSKE: Du skal ud på landet. Med træer og grønt græs, så du kan slappe af, som du trænger til.

CONNIE: Jeg er her kun til observation.

PLEJERSKE: Din familie vil gerne have, du bliver rask, og det vil lægen også.

CONNIE: Lægen har kun talt med mig i fem minutter!

PLEJERSKE: Du er syg. Alle mennesker vil gerne have, du bliver rask igen. Vil du ikke gerne være rask?

CONNIE: Hvem er det, der har fået mig indlagt? Er det min niece?

PLEJERSKE: Det er din bror, Luis. Så du ikke gør noget galt ved dig selv eller ved nogen anden. Du har været en slem pige igen, Mrs. Ramos.

CONNIE: Hvor sender I mig hen?

PLEJERSKE: Tag nu bare og pak dine ting. Så finder du nok ud af det.

CONNIE: *Mumler for sig selv.* Jeg er spærret inde, proppet med medicin, der tapper min vilje. Måske har jeg fortjent at blive straffet for det spirende vanvid, som ingen har gættet sig til, de spørgsmål ingen har stillet mig, den historie som ingen har tvunget ud af mig: At jeg hele måneden, før jeg blev indlagt, har haft kraftigere og kraftigere hallucinationer om en fremmed mand. Jeg har drømt og dagdrømt og til sidst på gaderne set det samme glatte indianeransigt.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Den definerede fjende af systemet bliver straffet blot for at prøve at forsvare sig selv og gengælder angrebet.

SCENE 2

*Connie befinder sig på mentalhygiejnisk afdeling,
Rockover Psykiatrisk Statshospital, Afdeling L-6*

CONNIE: Jeg ser et ansigt for mig. Det er en ung mand med en fremstrakt hånd. Hvad peger han på? Prøver han at tage min hånd? Han er en middelhøj mand med glat sort hår ned til skuldrene og et indiansk ansigt. Tætsiddende øjne, sorte og formet som skildpaddebønner. Lang næse. Glatbarberede kinder hvis hud er så glat som min var engang. Han smiler med ansigtet, kalder, mærkeligt blidt.

LUCIENTE: Hvad skal jeg kalde dig?

CONNIE: Jeg hedder Connie.

LUCIENTE: Jeg hedder Luciente. Hvad er der i vejen? Du græder. Forskrækkede jeg dig? Jeg har prøvet at finde dig. Men du bliver bange, Connie?

CONNIE: Hvad vil du have af mig?

LUCIENTE: Bare snakke.

CONNIE: Snakke! Der er aldrig nogen, der vil snakke med mig. Ikke engang min sagsbehandler.

SCENE 3

Connie har et tilbageblik. Hun er i byen, på vej ned i undergrundsbanen. Hun opdager, at en person følger efter hende.

Connie: Hvor langt har du tænkt dig at følge efter mig?

Luciente: Jeg vil helst snakke med dig hjemme, hvis du vil lade mig gøre det. Hvordan skal jeg begynde, så du kan forstå det? Du er "fanger". En "fanger" er et menneske, hvis bevidsthed og nervesystem er åbent og modtageligt. Det er svært at forklare. Vi må arbejde sammen for at kommunikere, for vi har så forskellige rammer.

Connie: Hvor er du egentlig fra? Andesbjergene?

Luciente: Hør her. Jeg er nødt til at tage af sted igen. Tænk på mig, når jeg ikke er her.

Connie: Hvorfor skulle jeg det?

Luciente: Vær ikke bange for mig. Jeg kan godt mærke, du har fjender, men jeg er ikke en af dem. Jeg har hårdt brug for din hjælp.

Luciente forsvinder igen med det samme

SCENE 4

Connie har et tilbageblik. Hun befinder sig i sin lejlighed den aften, hun blev tvangsindlagt.

Connie: Han bad mig om at tænke på ham. Hvad vil han? Slå mig ihjel. Jeg ser det indianeransigt, hver gang jeg lukker øjnene. Jeg er ligeglad. Passiv. Modtagelig. Jeg giver efter for endnu en mands stærke vilje. Jeg er ved at blive sindssyg på en ny måde. Kom så bare. Se, denne gang kan du komme, uden jeg sover eller er høj.

LUCIENTE: Tak, Connie. Det er meget nemmere på den her måde.

CONNIE: Hvad vil du? Hvordan kommer du herind?

LUCIENTE: Jeg er ikke fra din tid.

CONNIE: Nej, selvfølgelig ikke. Du er fra Mars, og du er kommet i en stor grøn flyvende tallerken.

LUCIENTE: Jeg er fra en landsby i Massachusetts – Mattapoissetts. Jeg bor der bare i år 2137.

CONNIE: Lad mig lige få den en gang til. Du er fra fremtiden, og så vælger du at besøge mig!

LUCIENTE: Jeg kan ikke selv vælge, hvilken person jeg kommer på besøg hos. Af politiske årsager, så vidt jeg har forstået jeres tid. Der var en inden for den herskende klasse, der traf

beslutningerne. Så meget ved jeg, selv om jeg ikke har studeret historie. I virkeligheden er jeg plantegenetiker.

CONNIE: Så du har en uddannelse? Jeg har selv gået på universitetet, men så blev jeg gravid og måtte stoppe. Har du en universitetsuddannelse? En akademisk grad?

LUCIENTE: Nej, ikke nogen grad. I har et hierarkisk samfund, så I har forskellige grader, rangklasser, ikke? Vi studerer sammen, med enhver der kan lære os noget. Vi begynder med at lære forskellige ting i vores egen landsby.

Pludselig hamrer det på døren. Luciente springer op og ser sig omkring

CONNIE: Hvem er det?

DOLLY: Det er mig, Dolly! Luk mig ind! Hurtigt! Geraldo vil tæve mig.

LUCIENTE: Vi ses! Strejf mig, når du kan.

SCENE 5

Connie befinder sig på mentalhygiejnisk afdeling, Rockover Psykiatrisk Statshospital, Afdeling L-6.

Luciente: Connie! Omsider. Det er tre uger siden sidst. Hvad er det her for et sted?

Connie: En tosseanstalt.

Luciente: Kunne du tænke dig at gå en tur?

Connie: Har du måske en nøgle?

Luciente: Jeg vil gerne invitere dig med hjem til mig. Bare et kort besøg, måske en time?

Connie: Mener du på samme måde, som du er kommet hertil?

Luciente: Min tilstedeværelse her er ikke fysisk ... men ... noget der ligner. Lad os se, om vi kan få det til at virke. Ærlig talt har jeg ikke den mindste anelse om, hvorvidt jeg kan trække dig over i min tid.

Luciente trækker Connie ind til sig og holder hende i armene. Connie trykker sig nervøst og tøvende op ad Luciente og kan mærke hans skjorte og grove stof og ... bryster!

Connie: *Springer tilbage.* Du er en kvinde!

Luciente: Ja, selvfølgelig er jeg en kvinde. Kom nu.

SCENE 6

Mattapoisett år 2137

Connie: Hvor er vi?

Luciente: Se dig omkring! Det er her, jeg bor. Det er min landsby.
Vi bor omkring sekshundrede her.

Connie: *For sig selv.* En flod, nogle små almindelige bygninger. De ligger spredt tilfældigt rundt mellem træer og buske og haver, bygget af genbrugt træ, sten, mursten og cementblokke. Dekorerede bygninger, overgroet af ranker. Der er nogle huse, der ser ud som langbenede fugle med sejl, der drejer rundt i vinden, et par store gule og terrakottafarvede bygninger og en blå kuppel, uregelmæssige bygninger, hvoraf ingen er større end et supermarked, et almindeligt supermarked i et hvilket som helst butikscenter. Ingen skyskrabere, ingen 'rumhavn' og ingen trafikpropper oppe i luften. Der er folk, der cykler og folk til fods. Der hænger tøj på tørresnore. Nogle almindelige sort-hvide og brun-hvide køer står og gumler på almindeligt græs på den anden side af et stenhegn. Der er marker med grøntsager. De begynder inde mellem hytterne og strækker sig ud i det fjerne. *Henvendt til Luciente.* Hvad nu hvis vi tog ind til en stor by, ville den så være mere moderne?

LUCIENTE: Vi har ikke nogen store byer, de fungerede ikke.

Connie: I har til gengæld mange dyr.

LUCIENTE: Ja, vi opdrætter høns, ænder, fasaner, agerhøns,

kalkuner, perlehøns, gæs. Geder, køer, kaniner, skildpadder, svin. Vi er berømte for vores skildpadder og vores gæs i Massapoissett. Men de vigtigste proteiner, vi får, er planteproteiner. Hvert område prøver at være selvforsynende.

CONNIE: Frem til fortiden. Tilbage til den gamle mødding med to høns og en ged.

LUCIENTE: Tro nu lidt på os! Kom med hjem til min familie.

CONNIE: Jeg har ikke tænkt mig at møde en masse mennesker i den her møgbeskidte las fra tosseanstalten.

LUCIENTE: Kom, vi går hjem til mig og finder noget tøj.

Døren til Lucientes hjem er ikke låst

Connie: Hvor mange bor I så her?

Luciente: Det er mit sted.

Connie: Jeg troede, du boede sammen med de to mænd, som du har talt om.

Luciente: Vi er 'Søde venner'. Nogle af os bruger udtrykket 'Kerne' om dem, vi står nærmest. Andre synes, det er dårligt at gøre forskel på den måde. Jeg bruger selv udtrykket 'Kerne'. Bi, Præriehare og Odder er min 'Kerne'.

Connie: 'Søde venner'? Altså elskere? Så Bi, Præriehare og Odder er dine elskere?

Luciente: Ja bortset fra Odder. Han er en 'Hånd ven'. Vi bor alle hver vores eget sted. Det er kun små børn, der deler plads med andre.

Connie: Er der ikke nogen, der bor sammen med deres familie? Hvad så med børnene? Mødrene og børnene må da bo sammen.

Luciente: Vi bor i vores familie. Ikke med!

Connie: Har du nogen børn?

Luciente: Der er 49 børn under 12 år her i landsbyen. Vi opretholder et stabilt befolkningstal.

Connie: Nej, jeg mener dig. Har du født nogle børn?

Luciente: Mig selv! Ja, to gange. Desuden er jeg det, der kaldes 'Ungbinder.' Det vil sige, jeg fungerer som mor for alles unger. Jeg er mor til Gry. Jeg har også været mor for Neruda, der venter på at komme til at studere kystbrug. Jeg er selvfølgelig ikke Nerudas mor længere, ikke efter navngivningen.

Connie: Er din elsker Bi så far til dem?

Luciente: Far?

Connie: Far, Papa! Du ved, den mandlige forælder.

Luciente: Åh, nej hverken Bi eller Præriehare. Medmødre er sjældent 'Søde venner', hvis vi kan klare det på en anden måde. For at barnet ikke skal rammes af kærlighedsproblemer.

Connie: Medmødre?

Connie og Luciente kommer ind i en stor hal, fuld af borde, hvor der sidder 15 personer omkring hvert bord. Luciente oplyser Connie deres navne. Der er tilsyneladende ikke nogen, der har andet end et fornavn

Connie: Har I kun et navn? Altså ingen efternavne? Hvordan identificerer jeres regering jer? Har I cpr-numre?

LUCIENTE: Vi kan godt se forskel på hinanden. Vi har hverken brug for numre eller familienavne. Der er kun en af os hver i landsbyen. Når jeg er på besøg et andet sted, er jeg Luciente fra Mattapoisett. Men vi kan godt finde på at skifte navn. De unge gør det ofte de første par år efter navngivningen. Så prøver de smarte nye navne hver uge. Men hvis man gør det for tit, er der ikke nogen, der kan huske ens navn.

CONNIE: Jamen hvad med politiet, hvad med regeringen. Hvordan kan de holde styr på jer, hvis I hele tiden skifter navn?

Connie kommer til sig selv igen. Hun sidder lænet op ad væggen i isolationscellen

SCENE 7

Connie befinder sig på Mentalhygiejnisk afdeling, Rockover Psykiatrisk Statshospital, afdeling L-6

Dr. Redding kommer op på afdeling L-6. Patienterne er klar over, at der er noget i gære

Dr. Redding: Hun er lidt stor af sig, jeg tror ikke rigtig, hun kan bruges.

Connie: Det var Sybil, de talte om. Sybil med den lange krop. Hende havde jeg været indlagt med tidligere på afdelingen. Hun kaldte mig altid for skattepige. Jeg kunne næsten ikke kende hende, den dag de kom med hende. Hun havde været bundet med håndjern til en bære. Et lagen havde været bundet fast over hende og hun havde råbt som en vild under lagenet. De havde sat hende i isolationscellen og hun blev først sluppet ud her til morgen.

Dr. Redding lader Sybil falde ved at sparke benene væk under hende og haler Connie op i stedet for.

Plejerske: Hende her har opført sig ganske pænt.

Dr. Redding: Nogen voldelig adfærd på det sidste?

Plejerske: Ikke efter hun er kommet på min afdeling.

Dr. Redding: OK, se at få hende der vaske og bring hende ned til

mig tidligt mandag morgen. Forresten, kan hun tale engelsk?
Jeg mener, sådan nogenlunde?

Plejerske: *Nikker*

Dr. Redding: Udmærket.

*Mandag morgen kører plejersken Connie over til Dr. Redding.
Connie henvender sig til en anden patient*

Connie: Ved du, hvad der skal ske med os? Hvad gør de ved os?

Skip: Aner det ikke. De kom over på min afdeling i sidste uge og så på nogle af os. De tog ikke andre end ham der og så mig. Jeg hedder Skip.

*Omkring klokken tretten bliver Connie kaldt ind til samtale med
Dr. Redding.*

Connie: Hvordan skal jeg svare? Hvad er de ude på? Ville det være bedre at falde i deres net eller gennem det? Hvis bare jeg vidste, hvad nettet bestod af. Det er, som om jeg er oppe til eksamen, og jeg aner ikke, hvilket fag det er i.

Dr. Redding: Har du nogensinde haft hovedpine? Smerter nogen steder i hovedet?

Connie: Ikke så tit.

Dr. Redding: Har du nogensinde haft hovedpine uden for hospitalet?

Connie får efter samtalen at vide, at hun skal gøre sig klar til at flytte afdeling. Hun bliver sendt fra afdeling L-6 til en mere åben afdeling, G-2

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Dette lange øjeblik af 'der-sker-snart-noget' har meget bekvemt kastet den spirende modstand ind i et limbo. Hvordan skal vi kunne modsætte os noget, som tilsyneladende ikke sker endnu ... ikke endnu?

SCENE 8

Connie og Luciente befinder sig i Lucientes hytte i Mattapoissett

Connie: Spiser I aldrig kød?

Luciente: Vi gør det til festerne, og dem har vi mange af. For at holde styr på Bestanden. Det er også derfor vi jager i en kort periode i november. Det vil sige: Det Gør vi i vores landsby. Vi er Wamponaug-indianere. Vi har brug for en vis erfaring med dyr, der lever vildt for fuldt ud at kropsliggøre vores stammes fortid.

Connie: Hvad er I? Lyshårede Indianere? Indianere med rødt skæg?

Luciente: Vi har alle sammen blandede gener.

Connie: Har I værnepligt?

Luciente: Kernepligt? Alle skiftes til det. Vi kan alle sammen bruge våben, vi bliver alle sammen oplært i nærkamp, vi kan alle sammen klare visse facetter af de mere komplicerede operationer.

Connie: Også kvinder? Skal I også ind?

Luciente: Jeg har været inde to gange. Jeg var i kamp begge gange.

Connie: Kamp?

Luciente: Man aner aldrig, om man kæmper mod mennesker eller maskiner. De bruger mest robotter eller Kybernauter.

Connie: De? Hvem er de?

Luciente: Forstår du, vi er kun en ud af mulige fremtider. Der eksisterer andre muligheder sideløbende med os, og vi må kæmpe for at eksistere.

Connie hører for første gang lyden af en maskine i Mattapoissett

Connie: Hvad er det her?

Luciente: Det er avleren, der hvor vores genetiske materiale er oplagret. Der hvor fostrene vokser.

Connie: Reagensglasbørn?

Luciente: Vi bruger ikke reagensglas, men vi er alle sammen født herfra. Fostrene vokser her, til de næsten er klar til fødslen – i ni måneder plus to eller tre uger. Nogle gang venter vi ti måneder. Vi har fundet ud af, at vi får stærkere børn ved at give dem ekstra tid.

Connie ser på maskinen, hvor fostre vugger dovent på række. Maskinen Mor. Fostrene har lukkede øjne. De driver langsomt af sted i en blind flok

Connie: Og I er alle sammen født af den her vanvittige maskine?

Luciente: Næsten alle bliver det efterhånden. Det blev bestemt på

Storrådet for fyrre år siden, at vi skulle avle en høj procentdel af mennesker med mørkere hud og blande generne grundigt i hele befolkningen. Samtidig bestemte vi os til at holde os til forskellige kultur-identiteter. Men vi brød båndet mellem kultur og gener. Vi vil ikke have, at der opstår nogen risiko for racisme. Men vi vil heller ikke have en blanding, hvor det hele ender som en tynd grød. Vi vil have mangfoldighed, for det fremmede giver dybde.

Connie: Det er så kunstigt. Noget man har opfundet. Er der sorte irere, sorte jøder, sorte italienere og sorte kinesere?

Luciente: Ja, hvorfor ikke. Når man bliver stor, kan man holde sig til den kultur, man er vokset op i, eller man kan gå ind i en anden.

De går udenfor.

Connie: *Trækker vejret dybt ind.* Du siger, der ikke er nogen racisme mere, at alle er lige?

Luciente: De forskellige stammer har hver deres ritualer. Vores børn, vores venner har forskellige gen-blandinger. Og vores mødre med.

Connie: Men nogle børn må da blive sorte og dine må for eksempel blive brune?

Luciente: Nej, der er ikke nogen genetisk forbindelse.

Connie: Jamen, så er det barn ikke dit barn i virkeligheden, vel? Hvordan kan mænd være mødre? Hvordan kan et barn, du

ikke er i familie med, være dit barn?

Luciente: Du tror ikke, vi kan elske vores børn, fordi vi ikke føder levende unger? Det var et led i kvindernes langvarige revolution. Da vi nedbrød alle de gamle hierarkier. Til sidst var der én ting, som vi også blev nødt til at opgive, den eneste magtfaktor vi nogensinde havde haft. Den oprindelige måde at formere sig på: magten til at føde. For så længe vi var biologisk forbundne ville vi aldrig blive lige. Derfor blev vi alle sammen mødre. Ethvert barn har tre.

SCENE 9

Connie befinder sig på Mentalhygiejnisk afdeling Rockover Psykiatrisk Statshospital. Afdeling G-2.

Patienterne skal stille sig i kø for at få frokost. De vandrer rundt, mens plejerskerne forsøger at få dem til at stå ret. De venter på, at døren bliver låst op.

Plejerske: *Skråler.* Kom nu! Ind i køen.

Connie: *Får øje på Sybil.* Sybil! Hvad gør de ved Sybil? Tager de hende til chokbehandling? Tager de hende ned for at brænde hjernen ud, og fylder de den med cement? Ville Sybil kunne genkende sig selv bagefter. Sybil har fået chokbehandling før. "De har gjort alt muligt ved mig bortset fra at hænge mig," havde Sybil sagt. Sybil ville slås med dem, men nu slog de hende ud først.

Plejerske: Mrs. Ramos. Stil dig op i køen igen. Det er frokosttid.

Connie: Hvorfor skulle jeg stå der og vente i tyve minutter?

Plejerske: Mrs. Ramos. Du er forvirret. Du er meget forvirret. Tiden er inde til at stå i kø.

Connie: Hvorfor skal vi stå der. Det er alligevel ikke andet end det rene møg vi får. Hvorfor skulle man stå i kø for at få sådan noget skidt.

Plejerske: Kom nu. Ind i køen igen. Du samarbejder ikke. Alle de andre venter i køen på deres frokost.

Hun straffes for sit lille oprør i madkøen. Plejersken smider hende i isolationscellen

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: For at sætte oprøret i gang må vi først ofre os selv.

SCENE 10

Connie rækker over til Luciente fra isolationscellen. Connie og Luciente befinder sig nu i Lucientes hytte i Mattapoisett.

Luciente: Du forsvandt så pludseligt fra os sidste gang.

Pause

Connie: Hvem er egentlig jeres leder?

Luciente: Vi har ingen leder. Vi skiftes til at koordinere. Vi trækker lod om, hvis tur det er.

Connie: Hvorfor gør I det på den måde? Der er nogle mennesker, der egner sig til at lede et laboratorium og nogle, der ikke gør?

Luceinte: Når vi finder ud af, at vi er klar til at slutte os til en arbejdsklynge, smelter vi ind som fulde medlemmer. Vi deler det spændende arbejde og det kedelige arbejde. *Pause.* Connie, jeg bliver så forvirret over folk fra din tid. De virker hverken, som om de er stærkt indadvendende eller stærkt udadfarende. Bortset fra når de er parvis. Ustabile toheder, der er voldsomme og grådige. Det virker så blindt og tragisk. Undskyld, Connie, det er ikke min mening at virke arrogant, fordi vi har et mere udviklet samfund.

Connie: *Fnysende.* Mere udviklet! Jeg synes nærmest, det er gået baglæns.

Luciente: Vores teknologi har ikke udviklet sig i en lige linje fra jeres. Vi har begrænsede ressourcer. Vi lægger kooperative planer. Vi har ikke råd til at spille noget som helst. Vi har lært en masse af de samfund, som man engang kaldte primitive. Teknisk primitive. Men socialt højtudviklede. Vi har prøvet at lære af kulturer, der havde forstand på at ordne konflikter, fremme samarbejde, løse ungdomsproblemer, skabe sans for fællesskab, på at være syg, være gammel, være sindssyg, dø...

Connie: Ja, men I bliver alligevel sindssyge. I bliver stadig syge. I bliver gamle. I dør. Jeg troede i hvert fald, at nogle af de problemer ville være løst i fremtiden!

Luciente: Til børnehuset.

Connie: *Irriteret.* Skal I egentlig aldrig arbejde?

Luciente: Ser du, efter vi kasserede de ideologier, hvor man siger til folk, hvad de skal lave, hvor man tæller penge og flytter rundt på penge, hvor man får folk til at lave noget de ikke vil eller tæver dem, fordi de laver det, de gerne ville, så har vi masser af folk til at arbejde. Børnene arbejder, de gamle arbejder, både mænd og kvinder arbejder. Vi bruger en masse arbejde på at give alle nok at spise uden at ødelægge jorden, så vi er sunde og frugtbare. Når alle er i gang noget af tiden, er der ikke nogen, der slider sig ihjel og knokler løs fra morgen til aften.

De går videre hen mod en gruppe sammenhængende bygninger, der minder om en dyng eeg. I en af spindelvævshaverne sidder en gammel mand med en manke af hvidt hår og et furet ansigt. Han plukker ærter sammen med nogle børn på ni-ti år, der står

og arbejder på hver sin side af ham

Connie: Hvordan kan det være, de ikke er i skole?

Luciente: Det er skole.

Connie: Men de kan da umuligt lære lige så meget, som de kan i et klasseværelse med en bog!

Luciente: De kan læse. Vi kan alle sammen læse, når vi er omkring fire år. Men hvem har lyst til at vokse op med hovedet fuld af facts i små kasser? Vi går ikke ud af skolen for at arbejde i stedet for. Vi arbejder og studerer hele tiden. Vi mener, at det man tror man ved, skal afprøves hele tiden. Stilles op mod det, folk har brug for. Vi tager os meget af, hvordan man gør tingene. Vi mener, at børn og gamle har meget til fælles. At være nær ved fødsel og død giver et fælles rum. Men det er ikke kun de gamle, der underviser børnene. Vi underviser dem alle sammen. Børnene arbejder sammen med os. Vi prøver på at dele det, vi har lært og det, vi ikke ved. Den voksne verden er ikke noget, der er adskilt fra børnenes. Hvor kan man lære anatomi bedre end på en klinik? Hvor kan man studere Agerbrug bedre end i en majsmark? Hvor kan man studere mekanik bedre end på et værksted?

Connie og Luciente står i vuggestuen i Børnehuset.

Connie: *Ser sig omkring.* Hvad med legetøj til børnene?

Luciente: Børnene leger landbrug, madlavning, reparation, fiskeri, dyrkning, fabrikation, planteforædling og børnepasning. Når børn ikke bliver holdt uden for det rigtige arbejde, har de

ikke det samme behov for efterligninger. *Undrende.* Jeg har studeret børnepleje fra din tid. På den tid havde de mange slags legetøj, der skulle lære børnene om kønsroller. Børnene blev spærret inde i specielle bygninger hele dagen, selv efter de var kommet i puberteten – skulle de ikke leve et fuldt liv?

Der lyder gråd fra et barn. En mand med et stort rødt skæg kommer farende ind. Han tager det grædende barn op og sætter sig ned med spædbarnet på en bænk og knapper skjorten op. Han har bryster. Ikke store. Små bryster, midlertidigt opsvulmede af mælk. Og så begynder han at amme

SCENE 11

Connie taler med sig selv i isolationscellen.

Connie: Ja, Luciente, ja Mattapoisett. For første gang ser jeg det.
I må godt få mit barn... Jeg giver hende til Luciente at mødre.
Hun bliver glad og stærk.

En af Dr. Reddings portører kommer om mandagen for at hente Connie. Plejersken roder rundt med papirerne i forbindelse af overdragelsen af ansvaret for Connie.

Connie: Hvad gør de ved os? Har du fundet ud af, hvad det her går ud på?

Skip: Et eller andet forskningsprojekt, med os som forsøgskaniner.

En plejerske kommer ud af kontoret sammen med Sybil. Og anbringer hende langt nede i rækken. Så snart plejersken vender ryggen til, springer Sybil op og sætter sig på stolen ved siden af Connie.

Connie: Sybil, hvor er det dejligt at se dig. Jeg har hørt, du har fået chokbehandling?

Plejerske: Hej du der! *Marcherer hen til Sybil.* Jeg satte dig nede for enden. Du skal ikke luske væk fra mig.

Connie: Vi kender hinanden. Vi snakker bare sammen. Er det ikke godt for os at snakke med hinanden?

Plejerske: Du skal ikke slikke mig i røven. I er alle sammen voldelige, ellers ville I ikke være her. Gør hvad jeg siger, så kan vi komme ud af det med hinanden. Ellers kommer I til at æde lort.

Plejersken går med Sybil tilbage til den stol, hvor hun først var blevet anbragt

SCENE 12

Connie befinder sig dagen efter i opholdsstuen. Hun er søvnig af medicinen. Hun mærker Lucientes nærvær og vakler usikkert frem for at møde hende. Hun befinder sig nu sammen med Luciente i Mattapoisett. De står foran regeringsbygningen

Luciente: Du ville gerne se 'regeringen'. Den arbejder i dag.

Der sidder 25-30 mennesker rundt om et langt bord i en gammel hvid bygning med et ottekantet tårn og fører en diskussion

Connie: Er det jeres regering?

Luciente: Det er planlægningsrådet for distriktet.

Connie: Bliver de valgt?

Luciente: Vi bruger lodtrækning. Man sidder et år. Vi kommer her med hver enkelt landsbys behov og prøver på at opdele de sparsomme ressourcer retfærdigt. Der tages beslutninger i planlægningsrådet. Det næste niveau er områdeplanlægningen. Repræsentanter, der er valgt ved lodtrækning på distriktsniveau, mødes i områdets forsamling for at diskutere større beslutninger.

Connie: Hvad så, hvis man ikke kan blive enige om beslutningerne. Går det så til en højere myndighed?

Luciente: Der er ikke nogen højere myndighed, Connie. Vi

diskuterer sagen, indtil vi er enige. Efter en stor politisk kamp besøger vi hinanden. Vinderen skal give taberen noget at spise og gaver. Forstår du. Politiske beslutninger. Vi snakker sammen lokalt, og så vælger vi en repræsentant, der skal give udtryk for vores holdning på et områdemøde. Alle repræsentanter for de forskellige områder giver udtryk for landsbyens holdning. Så går vi tilbage til lokalmøder for at indsmelte vores slutholdning. Så argumenterer repræsentanten en gang til over for alle. Så stemmer vi.

Luciente træder et skridt tilbage. Connie synker ned i stolen i det mørke opholdsrum. Plejersken giver hende en lussing for at vække hende

Connie: Av, lad være.

Plejerske: Jeg troede, du havde trukket dig helt ud.

Connie: Den medicin. Jeg tror, jeg blev bevidstløs.

Plejerske: Måske får du for stor dosis. Rejs dig op.

Connie: *Rejser sig med besvær.* Jeg har det underligt.

Plejerske: Kom nu her. Du skal stille dig ind i køen, så du kan få aftensmad.

SCENE 13

Connie befinder sig på Rockover afdeling G-2. Forsøgene ved Dr. Redding begynder

Skip: De flytter os alle sammen over på en specialafdeling. Jeg fik et brev fra min far, der skriver, at han og mor er mægtig stolte over, at jeg er blevet udvalgt til et forsøgsprojekt, hvor de vil tage sig særligt meget af mig, og de håber, jeg vil samarbejde og blive rask. At vi er heldige, at vi har sådan en berømt læge, som de skriver om i *Time*.

Connie: Jeg har ikke haft besøg en eneste gang den tid, jeg har været her. Min familie skammer sig over mig, og siden de fik mig indlagt, lader de, som om jeg overhovedet ikke eksisterer.

Skip: Du ved nok, de ikke kan lide os. Ved du, hvad for et eksperiment, de lavede på mig sidste gang? De satte elektroder på pikken af mig og viste mig sjofle billeder, og da jeg fik stiv pik af at se på mænd, gav de mig elektrisk stød. Hvad det end er, de er ude på, så kan det da ikke gøre mere ondt end det, vel?

SCENE 14

I Mattapoissett

Connie: Hej, Luciente! Åh, hvor fanden er du henne? Luk mig nu ikke ude!

Luciente: Mmm, det er mig – Luciente. Øjeblik. – Her er jeg. Kom igennem nu. *Pause*. Kunne du tænke dig noget at spise? Ja, selvfølgelig. Jeg kommer med en tallerken.

Connie: Hvem har lavet mad? Hvad er det for noget kød?

Luciente: Gåsesteg. Høg og jeg stegte gæssene på spid. Vi skiftes til at lave mad. Hver gang er der en kok og fire medhjælpere.

Connie: Når alt er så mekanisk her, kunne en maskine vel ligeså godt lave maden.

Luciente: Jo, det kunne den da. Men ikke helt så fantasifuldt. Man melder sig frivilligt til at lave mad. At være kok er som at mødre. Kunne du lide maden? Det er meget vigtigt. Vi er meget optaget af, at alle får nok. Der er ikke nogen, der bliver født noget sted i verden nu, Connie, der får mindre end nok. I hvert fald ikke i de områder, vi besidder. Men de har jo stadig rumstationerne, månen og Antarktis.

Pause

Connie: I laver en masse ting, der falder fra hinanden med det samme. Det gjorde de også i min tid. Det blev kaldt indbygget

forældelse.

Luciente: Legetøj, kostumer, nogle smukke ting, som vi laver for at have dem et øjeblik. Man kalder dem sommerfugle. Men tingene til dagligbrug laver vi, så de holder. Det ville være synd og skam at bruge vores knappe ressourcer, til noget der fungerer dårligt.

Connie: Hmm, så luksusting er lavet til en enkelt lejlighed, og nødvendighedsartikler skal kunne holde?

Luciente: Det er ikke helt sådan. Luksusting falder i to grupper: Dem, der cirkulerer, og dem, der kun kan bruges én gang. De luksusgenstande, der cirkulerer, går gennem bibliotekerne i hver landsby – smukke nye ting kommer til, og nogle bliver slidt op. Vores landsby har hele tiden noget til låns. Og vi sender det altid videre.

Connie: Skal I altid sende det videre? I kan ikke beholde noget selv? Det tilhører alt sammen regeringen?

Luciente: Vi lader glæden gå videre, Connie! Sig mig lige, hvorfor tog det så lang tid for jer at komme i gang? Nogle gange virker det, som om I fandt jer i hvad som helst, hvad som helst uden undtagelse, og betalte for det med sammenbidte tænder. Hvordan kan det være, at det tog jer så lang tid at finde sammen og begynde at kæmpe for det? Det er selvfølgelig nemt at finde løsninger, når man ser tilbage, men det virker, som om folk kæmpede mest mod dem, der havde en lille smule mere end dem selv. Der er meget i det, der førte frem til os, som jeg ikke kan forstå. De mennesker fra din tid, der kæmpede hårdt for at gennemføre forandringer, havde tit

myter om, at en revolution var uundgåelig. Men det er der ikke noget, der er! Alting hænger sammen. Vi er kun én mulig fremtid.

Connie: Jamen, I eksisterer jo? Ikke? *Forsøger at le.* Så det gik godt alt sammen!

Luciente: Måske, men jeres tid er afgørende. Alternative universer eksisterer side om side. Sandsynlighederne støder sammen, og muligheder udslukkes for altid. På en nat som denne er der mennesker, der dør ved fronten, ligesom enhver anden nat.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Og hvis 'Den dominerende' er den person, som har kapaciteten til at ændre reglerne (og evnerne til at etablere en undtagelse), så er oprøreren 'Den dominerende', når det gælder om at konstituere et nyt rum, der kan producere nye udfoldelsesmuligheder i hverdagslivet.

SCENE 15

Specialafdelingen i den medicinske bygning

Connie: Mandag kom jeg til en ny afdeling, der var indrettet som en almindelig hospitalsafdeling. Henne ved plejerskens glasbur stod der en seng, hvis sider var slået op. I den lå Alice, en sort kvinde med bandager som en stor hvid hjelm over hovedet og et apparat anbragt øverst på bandagen som en lille metalkasket. Det så ud, som om de havde smadret hendes hoved.

Skip: De lavede en eller anden operation. De stak nåle ind i hendes hjerne.

Connie: Du tager pis på mig! *Tænker højt*. Det lyder som en vanvittig fantasi. Hospitalet havde altid virket som en dårlig vittighed. Der var ikke nogen, der blev helbredt her. Første gang jeg var indlagt, længtes jeg efter sundhed. Jeg var blevet ved med at håbe, at en eller anden ville komme og hjælpe mig. Jeg havde hele tiden været sikker på, at der et eller andet sted, på det de kaldte hospitalet, var en eller anden, der tog sig af sagerne, en der havde svar, en der kunne fortælle mig, hvad der var i vejen med mig og forme et bedre liv for mig. Men det, jeg blev presset til, var at sige tak og komme læbestift på og sætte mig ved et bord og spille kort og adlyde og arbejde gratis og gøre rent i de ansattes huse. At se bort fra korruption og mishandling. At holde mund, når man så dem slå andre patienter. At lade som om en voldtægt i linnedrummet var noget, en patient fantaserede sig til.

Patienterne får besked på at blive liggende i deres senge. Nu ligger de på rad og række. Connie sender en indbydelse ud til Luciente fra afdelingen. Hun åbner prøvende sin bevidsthed og mærker Lucientes reaktion

SCENE 16

I Mattapoisett

Luciente: Der er ikke nogen, der kan få tingene til at udvikle sig rigtigt. Vi kan ikke få tingene til at ske på den rigtige måde i fortiden. Vi kan kun sige noget til dem, der lytter.

Connie: Hvorfor sætter I jer i forbindelse med os?

Luciente: Det er svært at forklare. Der er ikke nogen, der skal diskutere videnskabelige fremskridt med dig. Det kan være farligt – for dig og for os.

Connie: Hvad vil I med mig?

Luciente: Vi kan udtrykke det sådan: Ved bestemte historiske korsveje er der modstridende kræfter. Teknologien kommer ud af balance. For få mennesker har for megen magt. Alternative fremtidsmuligheder er lige eller næsten lige sandsynlige og det påvirker tidens form.

Connie: Jamen, I er der jo.

Luciente: *Smilende.* Måske. Måske ikke. Det er ikke helt klart. Vi kæmper for at eksistere. Det er ikke slemt gerne at ville hjælpe, at ville tage fat om historien. Men det er ikke så godt at ville gøre det alene.

Connie: Er I virkelig i fare?

Luciente: Ja, Connie. Vi er i krig mod alternative fremtider.
Måske svigter du os.

Connie: Mig? Hvordan?

Luciente: Du i din egen tid. Det kan være, at du som enkelt person ikke forstår os, eller at du ikke kæmper for dit eget liv i din egen tid. Det kan være, at du i din egen tid holder helt op med at kæmpe. Vi må kæmpe for at komme til at eksistere, for at blive ved med at eksistere, for at være den fremtid, der kommer. Det er derfor, vi rakte ud efter dig.

Connie: Måske bliver jeg ikke ved med at eksistere, hvis jeg ikke ordner sagerne i fortiden. Hvad nytte kan jeg være til? Hvem kan have mindre magt? Jeg er fange. Patient.

Luciente: De mægtige laver ikke revolutioner. Nej, Connie. Det er de mennesker, der fandt frem til det arbejdskraft-og-jord-intensive landbrug, som vi har. Det er alle de mennesker, der lavede om på, hvordan folk købte mad, opdragede børn. De oprettede nye fagforeninger, deponerede deres husleje, nægtede at gå i krig, skrev og uddannede folk og holdt taler.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Der er god grund til, at frygten gror i hovederne på magthaverne. Frygten for at folket muligvis vil, og faktisk er i stand til at rejse sig. Er vi kommet til det punkt, det øjeblik i tiden, hvor der ikke længere er behov for nogen gnist for at tænde bålet, for at folket rejser sig mod den eksisterende orden?

SCENE 17

Tilbage på Specialafdelingen i den medicinske bygning

Connie: Er det rigtigt, at der er en patient, Alice hedder hun, der har fået nåle stukket i hovedet? Og elektroder? Eller er det en radio, de har proppet ind i hendes hoved?

Plejerske: Hold så op med den snak. Så er det nok. Stille på stuen. Du forstyrrer patienten.

Connie: *Hovmodigt.* Jeg kan ikke se, hvordan jeg på nogen mulig måde kan forstyrre. Det var ikke mig, der proppede en radio ind i hovedet på hende.

Plejerske: Ti stille, eller jeg skal give dig en indsprøjtning, der kan få dig til at gå i gulvet med det samme.

Dr. Redding: *Henvendt til plejersken.* Alice er bare en demonstration. Vi kan elektronisk fremkalde næsten enhver stemning og følelse – eufori, ro, glæde, smerte, rædsel, frygt...og hvad har vi. Vi mener, at vi ved hjælp af denne fremgangsmåde kan kontrollere patienternes voldelige overfald og opretholde en afbalanceret mental tilstand hos dem. Det er ganske imponerende, ikke. Vi tænder og slukker for hende på den måde hver gang. Vi begynder ikke med de andre, før vi er på instituttet. Skal vi sige fjorten dage?

Connie: De propper en maskine ind i hovedet på os? Stakkels Alice! Hvor må det være ydmygende. Tænk at skulle rette sig

efter den fascist, bare fordi han trykker på en knap. Der må være en måde, man kan stoppe dem på.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Mine Damer og Herrer, opstanden er begyndt!

SCENE 18

På specialafdelingen i den medicinske bygning

Connie: Luciente!

Der sker ingenting

Connie: Luciente! *Rækker desperat ud efter Luciente.* Ved du, hvad det hele betyder? *Spørgende ud i rummet.* Hvordan kan jeg kæmpe imod det? Jeg kan mærke noget. En fornemmelse af, at der er én, der er overrasket, en, der er groggy og ophidset på samme tid af et eller andet nyt stof – eller sådan føles det i hvert fald. Jeg kan se et plasticapparat med lys, der skinner nedefra under en klar kuppel, hvor der ikke er andet end gul tåge. Kvinder med benene overmalet af noget, der ser ud til at være lag på lag af emalje, der skinner og funkler, mens de står anbragt i mærkelige stillinger som storke, mens de tager for sig af små vandpiber og brogede pillglas. Mænd i skinnende uniformer. Hvide ansigter. Panik. Deres? Hendes?

Connie kan mærke Luciente. Der går ti minutter, hvor Connie flyder ud og ser sære glimt af storkekvinder. Så er hun tilbage på afdelingen

Dr. Redding: Vi har allerede din brors underskrift på tilladelsesformularen. Men vi vil gerne have, du også giver os din tilladelse. Vi vil gerne være sikker på, at du har forstået, hvordan vi vil hjælpe dig. Vi vil gerne have helhjertet samarbejde fra din side.

Connie: Så du føler mindre skyld over det, du laver ved os?

Dr. Redding: Vi giver dig en mulighed for at komme ud af hospitalet. Få et bedre liv. Få sat en stopper for disse episoder med destruktiv vold.

Connie: Og så får jeg en chance for at få rørt rundt i hjernen, ligesom Alice.

Dr. Redding: Om to måneder er Alice hjemme, Connie. Hvis du svigter os, tror du så, du er hjemme igen om to måneder?

Connie: Tja. Jeg klarede mig ikke så dårligt.

Dr. Redding: Du kommer ikke tilbage til afdeling G-2. Du kommer tilbage til det sted, hvor vi fandt dig – afdelingen for voldelige patienter, L- 6 med bemærkninger i din journal om, hvor lidt samarbejdsvillig, du har været.

Dolly kommer på besøg

Connie: Dolly, skat. Få mig ud herfra! Det beder jeg dig om. Få mig udskrevet. Snak med dem!

Dolly: Hermana! Hvordan skulle jeg kunne gøre det? Luis har skrevet under på papirerne.

Connie: Dolly, tror du, jeg trænger til en operation? Se dog på mig.

Dolly: *Manisk plaprende.* Connie! Er jeg måske læge? Hvad ved

jeg om det? I det mindste er der da rent herinde. Du skulle ikke blive ved med at gå rundt og have så ondt af dig selv, Connie. Det er det, der er dit problem. Vi kan komme ud over det, vi er, hvis vi har lidt vilje til det. Bare se på mig! Efter at det røvhul Geraldo havde ladet mig i stikken uden penge, og med en masse gæld, græd jeg ikke ret længe over det, men gik ud og skaffede mig en hvid alfons. Jeg tabte 10 kilo, ikke? Jeg tog mig selv i ørene, og jeg har ikke taget et gram på i ugevis! Jeg har farvet mit hår. Jeg siger min mor er spansk og min far irsk...

Connie: *Afbryder hende, desperat.* Dolly, vil du ikke nok høre efter, hvad jeg siger. De vil operere mig i hjernen. Gå over og se på den kvinde der... Lad mig i det mindste komme hjem en weekend. Så kan jeg se dig og Nita igen. Vil du ikke nok snakke med dem, Dolly?

Dolly: Jo, selvfølgelig Connie, hvorfor skulle du ikke komme og besøge mig, når du først er i New York. Det vil ikke være så godt med en hel weekend, men måske en søndag sammen.

Dolly går derfra

Connie: De gør det af med os. Vi dør af det, lige meget hvad de siger. Dette her er ganske vist en lukket afdeling. Men hospitalet har de mest elendige sikkerhedssystemer. Jeg ved, jeg kan komme ud herfra, hvis jeg bare kunne komme uden for afdelingen.

Pause

Connie: Sybil, kan du høre mig? Vi må flygte. Du og jeg? Vi kan

finde en vej ud! Sybil, jeg har ti dollars. Med dem kunne vi komme et godt stykke med bussen. Jeg ved godt, at du har fået chokbehandling. Men vi kunne hjælpe hinanden. Vi kunne holde modet oppe hos hinanden. Sybil, hvis vi slap ud, ville vi være sikre! Sybil, hvad tror du ellers, de gør ved os? Lad dem ikke slide dig ned! Du har stadig din stolthed... *Pause.* Vil du hjælpe mig så? Men de straffer dig, hvis du hjælper mig, og jeg slipper ud. "Ikke så meget, som de straffer dig, når de kommer tilbage med dig," havde Sybil sagt, så køligt som en månestråle.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Lektion #1: En opstand sker ikke pr. automatik. Blot fordi tingene er 'for svære', bliver folk ikke automatisk aktive.

SCENE 19

Mattapoisett. I Lucientes hytte

Luciente: Hvad er der i vejen, Connie?

Connie: Luciente, de vil operere i min hjerne. Hjælp mig med at stikke af!

Luciente: Der er et kapløb mellem en teknologi, der tjener dem, der styrer, og oprør fra dem, der ønsker at ændre samfundet i vores retning. Men jeg kan ikke blande mig i fortiden, Connie. Jeg kan kun give dig råd.

Connie: Jeg tænkte på, jeg måske kunne lade, som om jeg var så alvorligt syg, at de fik mig uden for afdelingen, for så kunne jeg stikke af.

Luciente: Ja, du må se at komme ud så hurtigt som muligt. Men jeg tror ikke du kan lære at styre din kropstemperatur på en uge. Men akut blindtarmsbetændelse måske?

Connie: Nej, det nytter ikke noget. Det vil de ikke synes er nogen virkelig nødsituation.

Luciente: Nå ja, hvad så med kvæstelser i hovedet? Det er nemt at simulere bevidstløs. Jeg kan lære dig at komme over i delta på et par timer.

Connie: OK, jeg tror gerne, jeg vil lære at spille død ... eller i

det mindste bevidstløs.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: At ødelægge folk, at erklære at alle anarkister er terrorister. Alle disse handlinger, udført af Staten, er ikke i stand til at begrænse den stigende bølge af opstand mod det kapitalistiske systems totalitet.

SCENE 20

CONNIES FLUGT

På Specialafdelingen i den medicinske bygning

Connie: Jeg stak mine ti dollars ind mellem de to lag i min skosål. Lørdag aften pakkede jeg mine to ekstra kjoler sammen i en lille bylt med nogle få nødvendighedsartikler. Klokkeren syv begyndte jeg at mase bylten ud mellem tremmerne for vinduet, så den faldt ned i ligusterhækken nedenfor. Så løb jeg ud på badeværelset. Jeg havde gemt det lille stykke metal, som Sybil og jeg havde vristet løs af Sybils seng, i min bh. Jeg tog det frem og skar mig selv i låret, til det begyndte at bløde. Jeg opfangede blodet i et lille papkrus til medicin, som vi havde gemt. Jeg fortyndede blodet med en lille smule vand, så det ikke størknede alt for hurtigt, og løb så ud igen og smed metalvåbnet på Sybils seng. Jeg satte papirkruget med blod ved sengens ben. Sybil holdt øjeblikkeligt inde med sin tirade og skred, som en anden Bette Davis, gennem afdelingen.

Sybil fløj ind på livet af mig. Hun greb fat om metalstykket og viftede rundt med det, så alle kunne se det. Så begyndte hun at tæske løs på mig med det. Nogle af slagene ramte og gjorde virkelig ondt. Jeg kæmpede løs med knytnæver og negle og rev ud efter Sybil. Jeg faldt om ved siden af sengen, famlede ud efter blodet og hældte det i øret, samtidig med at jeg maste fingrene så hårdt op i næsen og ind i den bløde slimhinde, at jeg fik næseblod. Så gled jeg over i den bevidstløshedstilstand, jeg havde lært af Luciente.

To plejere løftede mig over i min seng. Plejersken trak op i mine øjenlåg, kiggede og gav mig en lussing på kinden. En portør blev tilkaldt. Han kørte mig over til røntgenafdelingen.

Så var portøren væk. Jeg kravlede ned ad sengen, tørrede blodet af i lagenet på båren, så godt jeg kunne. Jeg småløb ned ad den nærmeste gang og prøvede hver dør undervejs. I et skab fandt jeg en laborantkittel. Jeg drejede om et hjørne og så en dør, der førte ud. Jeg for ud gennem udgangen, og det begyndte at ringe vildt, højt nok til at den kunne høres alle vegne.

Jeg havde ingen anelse om, hvilken side af bygningen jeg var kommet ud af. Jeg løb hurtigt rundt om den og ledte efter mit tøj, men lysene udenfor blev tændt, og jeg opgav og begyndte at løbe.

Udenfor! Jeg var udenfor! For første gang i lang tid.

Jeg kunne høre sirener i nærheden. Eftersøgningsgrupper, politiet – snart var de efter mig alle sammen. Jeg vidste, hvor jeg skulle klatre over muren.

Jeg klatrede op over muren. Jeg løb i mine klaprende billige sko over på den anden side af vejen. Jeg krøb prustende sammen bag en busk. Så løb jeg igen – klaprende. Jeg måtte følge vejen, men jeg var bange for at gå oppe på selve vejen og kravlede ned i grøften.

Det ville være sikrere at forlade hovedvejen, men hvis jeg gjorde det, havde jeg ingen anelse om, hvordan jeg kunne

komme ind til den nærmeste by.

Endelig så jeg en lille skov ovre på den anden side af vejen og hinkede over kørebanen, der lå grå og vældig i månelyst. Skovbunden var fuld af rødbrune fyrrenåle, der var smukke og duftede sødt. Jeg fandt et sted under et højt træ og bredte kitlen ud og lagde hovedet på den. Jeg faldt i søvn, næsten øjeblikkelig, sank ned i udmattelsens søvntåger.

Jeg vågnede og var en smule forstumlet og forvirret, men jeg var fri!

Jeg var fri endnu. Jeg følte mig næsten beruset af al den plads, der var.

Jeg kunne ikke forlade mit skjulested. Jeg havde ondt i benene og ryggen, mine arme og ben var fulde af skrammer, mine håndled og ankler var dækket af myggestik. Men alligevel følte jeg mig helt ør i hovedet af glæde.

Jeg opdagede, at mine hænder rystede. Det virkede, som om rystelserne blev værre, efterhånden som tiden gik. Abstinenssymptomer efter Largactil og Barbiturater. Det ville hjælpe, hvis jeg havde vand.

Jeg måtte se at komme videre når det blev mørkt. Jeg tænkte, at der måtte ligge en by omkring femten kilometer derfra. Jeg var ikke helt sikker på, hvor langt jeg var kommet. Jeg planlagde at gå hele natten, og så ville jeg gå ned til busstationen om morgenen. Så ville jeg køre så langt som muligt for fem dollars og bruge de penge, jeg havde tilovers, til mad og lidt tøj i en genbrugsbutik. Når jeg først var kommet

til New York, regnede jeg med at være i sikkerhed.

Pause

Mørket var faldet på, og himlen var overskyet. Mine sko var blevet tørre. Jeg tog dem på og rankede mig, så godt jeg kunne, og gik ud mod landevejen. I mørke trængte jeg gennem buskene, og i lang tid kunne jeg ikke finde vejen, før jeg tumlende ud på den næsten lige foran en bil. Så orienterede jeg mig og begyndte at gå af sted i grøften. Jeg gik hele natten. Vablerne på mine fødder sprang op og blødte, men jeg gik videre. Jeg gik og gik. Min mave knurrede af sult.

Jeg kom ind i et bebygget område og kunne ikke længere skjule mig, når biler passerede.

Jeg traskede videre ind mod det, jeg håbede var centrum i den lille by og kom omsider forbi det skilt, der markerede bygrænsen. Der var mere trafik nu. Det var mandag morgen, og folk kørte på arbejde.

Svimmel, svimmel. Gaden snurrede langsomt rundt om mig. Jeg kom forbi et cafeteria, der havde åbent. Jeg gik derind og havde en fornemmelse af, at folk lagde frygtelig meget mærke til mig. Mine øjenlåg skælvede, da jeg så priserne, og frygten greb om min mave. Jeg blev nødt til at gribe fat i disken. Mine ti dollar krympede inde i min hånd til en sammenkrøllet, fugtig kugle.

Jeg spurgte servitricen om vej til busstationen. Hun mumlede, så jeg ikke kunne høre hendes svar, og måtte spørge igen. "Hvad er der i vejen, kan du ikke tale engelsk," sagde hun så til mig!

Jeg gik, efter jeg havde fået en smule brød og lidt kaffe. Jeg havde lige nøjagtig penge til bussen. Jeg fik snart øje på stationen. Ved billetskranken prøvede jeg at finde ud af, hvad jeg skulle gøre. Jeg blev nødt til at spørge om hjælp. Det var ubehageligt, og den unge mand bag disken så ud til at kede sig: "Ved du ikke, hvor du vil hen, dame?" Hvæsedede han til mig.

Jeg endte med at få en billet, der ville føre mig hele vejen ind til New York, Port Authority, med en bus, der kørte halv et. Jeg satte mig udmattet ned for at vente.

Nogen greb fat om min arm. En mand spurgte, om han måtte se mit ID-kort. Den unge mand fra billetkontoret havde stukket mig.

Klokken halv et var jeg tilbage på afdelingen på hospitalet.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Lektion #2: Arven fra oprør, der endnu ikke er afsluttet, kan være en byrde. Det forbliver et smertefuldt minde om en forandring, der gik i stå; om et mod-oprør, iscenesat af autoriteterne; om begrænsningerne indlejret i vores egne praksisser.

SCENE 21

New Yorks Neuro-Psykiatriske Institut i Washington Heights

De var alle sammen flyttet over til New Yorks Neuro-Psykiatriske Institut i Washington Heights, til en afdeling på ottende sal, der var indrettet specielt til dem ved at være forvandlet til en sikker, lukket afdeling. De delte dobbeltværelser med en seng til hver og et sengetæppe og eget vindue, der ikke kunne åbnes

Dr. Redding: Du stak af, fordi du gerne ville tilbage til samfundet. Men det, du ikke kan forstå, er, at det lige præcis er det, vi gerne vil hjælpe dig til. Det, du ikke kan indse, Connie, er, at hvis det ikke havde været for os, ville du komme til at tilbringe resten af livet der, hvor vi fandt dig. Det kunne du da ikke tænke dig, vel? Så derfor kan du måske indse, at vi arbejder for dit eget bedste, Connie! Hvorfor skulle samfundet overhovedet tage sig af dig? Du har bevist, at du ikke kan leve sammen med andre. Du er blevet spærret inde, så du ikke kan skade andre eller dig selv. Er det måske ikke rigtigt?

Connie: Men her kan jeg faktisk blive skadet. Er det måske ikke rigtigt? *Slår med nakken.*

Dr. Redding: Vi vil gerne have dig til at fungere igen, men uden at løbe nogen risiko for at du igen mister selvbeherskelsen og gør det samme igen. Uden risiko for at du igen overfalder et barn eller en anden, der står dig nær og som du holder af. Jo mere du stritter imod, jo mere straffer du dig selv.

Portøren kommer trillende med Skip, efter at han har været væk fra afdelingen to dage. Lægerne kommer for at se til ham efter hans operation. De er ikke tilfredse. De elektroder, der skulle føre til voldelig adfærd, får ikke Skip til at prøve på at overfalde dem. I stedet vender han sig bort fra dem og slår en knytnæve i væggen. Han hamrer hovedet mod væggen, og inden plejerne kan tvinge ham ned, siver der blod ud fra hans bandage

Dr. Redding: *Henvendt til anden læge.* Øh, vi må diskutere tilfældet på mødet i dag. Det kan være, der skal indiceres en anden fremgangsmåde. Det kan ikke nytte noget at lade ham blive ved med at være i den her tilstand. Forbundsfolkene kommer på besøg i næste uge. Hvis vi vil have fornyet bevillingerne, må vi hellere være omhyggelige, så det ser pænt ud. *Mumler for sig selv.* Kunne man overveje kirurgiske indgreb? Vi må holde os for øje, at det, vi først og fremmest må beskæftige os med, er voldelig adfærd og bekæmpelse af volden på gaden. De bevillinger, vi har fået, specificerer det meget nøje. Men inden for disse grænser har vi naturligvis et vist spillerum for forskellige forsøg. Og jeg vil have resultater ud af det her!

SCENE 22

I Mattapoissett

Luciente: Et nederlag betyder ikke noget. Du bliver nødt til at fortsætte. Vi vil have dig til at overleve. Bryde ud. Et forsøg, en fiasko. Det må man tage med.

Connie: Luciente! Du forstår det ikke. Du har aldrig nogensinde været hjælpeløs. Du har aldrig opholdt dig et sted, hvor dine fjender havde magt over dig, magt til at styre dit liv eller udsukke det. Du forstår det ikke. Du står bare der og kommer med tomme slagord.

Luciente: Nej, det er rigtigt, men jeg tror nu alligevel jeg forstår dig. Vi er i konstant krig. Fjenden tæller kun ganske få individer, men de er beslutsomme. Engang styrede de hele verden, de havde magt som ingen før dem, og rigdommen kom til dem alle steder fra. Nu har de kun begrænsede områder tilbage – Månen, Antarktis og rumstationerne – og deres befolkning er mest androider, robotter og Kybernauter – altså delvis automatiserede mennesker. Det er en udmattelseskrig med små fremstød i omstridte landområder. Vi må leve med det. Det er den sidste rest. Vi er bange for dem, men vi har klaret os indtil nu, og vi tror, vi vinder. Hvis historien ikke bliver vendt om. Det vil sige, at fortiden er et af de områder, der er omstridt.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Lektion #3 – Når opstanden endelig sker, er de spor, den sætter, dyrebare. De bliver indskrevet i hverdagslivet; de gør vores gøremål levende og inspirerer os til at tage en

retning, hvor forandring måske viser sig.

SCENE 23

Opholdsstuen. I New Yorks Neuro-Psykiatriske Institut i Washington Heights

Connie: Jeg har det glimrende, bortset fra, at jeg ikke får nogen motion og spiser elendig mad og får medicin, der slår mig i gulvet.

Dr. Redding: Connie, engang kommer du til at takke os. For takket være den moderne lægevidenskab er du ikke længere dømt til at tilbringe resten af dit liv på en psykiatrisk afdeling, og jeg vil gerne have, du vender sikkert tilbage til samfundet. Men det er det, der er problemet, Connie. Der er ikke nogen, der kan stole på dig.

Connie: Men jeg tror overhovedet ikke, jeg er syg. Ligesom dig har jeg gjort ting, jeg fortryder og ting, som jeg ikke fortryder. Da jeg nu engang er fattig, kan jeg ikke skaffe advokater, der kan ordne det hele for mig, hvis jeg kommer til at overtræde en lov.

Dr. Redding: Det er altid ren og skær uheld, ikke, Connie! Det er altid den samme historie om, at du har haft det hårdt. At dømme efter det du siger, har du ikke lært noget som helst. Men jeg tror, du ved bedre, Connie, og bare stritter imod. Når du ser klart på din situation i stedet for at betragte den gennem et slør af irrationel frygt, så kan du nok se, at vi er dine eneste virkelige venner. Se bare på Skip. Han er på vej til at blive helbredt. Hans holdning er helt anderledes efter operationen. Han prøver, Connie. Og når han prøver, kommer det til at føre til resultater. Bare vent og se. Han

er snart ude i samfundet igen, som et rigtigt produktivt menneske.

Connie: Skip. Det var rigtigt. Skip havde forandret sig. Han gentog alt, hvad de end sagde til ham. Han sagde til dem, han var taknemmelig. De var tilfredse med ham. De ville skrive om ham i et lægetidsskrift. Skip ville gerne ud. De lovede ham, at det skulle han nok komme. Han gik rundt på afdelingen og hjalp plejerne. Han spillede deres spil. Det var stadig et spil. Det kunne hun mærke. Men der var noget i ham, der var slået ud. Noget smukt var brændt bort. Han bevægede sig på en anden måde end før, kluntet. Det var, som om han omsider var gået med til at efterligne lægernes grove, kluntede maskulinitet. Men for dem var det herskerlyst og for ham ydmyghed.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Kun frygt kan fastholde den nuværende orden.

CONNIES OPERATION

Natten før Connies operation. New Yorks Neuro-Psykiatriske Institut i Washington Heights

Connie: I morgen vil de proppe en maskine ind i min hjerne. Jeg er et eksperiment. De vil voldtage min krop, min hjerne, mit jeg. Efter dette vil jeg ikke kunne stole på mine egne følelser. Jeg vil ikke mere være min egen. Jeg vil være deres forsøgsuhyre.

Hæsligheden har omgivet mig hele mit liv. Lejekaserne, slumkvarterne – hvad enten det var i El Paso, Chicago eller New York – de smudsige vægge, de stinkende gader, den rådne luft. De mørke gange, der lugtede af pis og harsk olie, livet som et åbent sår, der har ædt min styrke. Hvem end der ejede stedet her, disse byer, hvem end der ejede de skinnende kontorbygninger af glas inde i byen, der var fulde af den stadige summen af penge, der gik fra hånd til hånd, eller raffinaderierne i New Jersey, ovre på den anden side af floden, med flammer der slikkede mod himlen, så gav de ikke noget tilbage. De tog og tog og efterlod deres affald, der kvalte himlen og floden og havet. Der kvalte mig. Et liv af affald. Menneskeligt affald. Jeg havde for lidt af det, min krop havde brug for, og for lidt af det, min sjæl kunne forestille sig. Jeg havde bare kunnet gøre lidt i de år, jeg havde levet, og den smule var blevet dårligt betalt eller straffet. Resten var ikke andet end affald. Hele livet har jeg haft en fornemmelse af, at jeg døde celle for celle, en celle af håb og glæde, af kærlighed, som små lys, der slukkedes et for et.

Connie bliver kørt hen til operationsstuen. Sybil står i døren og ser til

Connie: De barberede min isse. Dr. Redding borede i mit kranium. Det var rædselsvækkende. Jeg kunne mærke trykket. Jeg kunne mærke kraniet give efter, jeg kunne høre boret trænge ind. Jeg så dem anbringe et eller andet. De ventede tilsyneladende på, at det skulle begynde at virke, hvad det så end var, og jeg ventede nervøst, indtil jeg opfattede en hentydning til 'røntgen-uigennemtrængeligt-materiale'. De farvede mit farvel. Derefter anbragte de en maskine, som de omtalte som en "stereotaktisk maskine", ned over mig og hamrede den ind i mit hoved med tre skarpe metalsøm, som var jeg en væg. (Skal dette afsnit være nutid??)

Dr. Redding: *Pralende*. Fejlfaktoren er ikke mindre end nul komma fem millimeter.

Connie: En ny genstand blev fremlagt og mødt med jubel. Jeg ville blive et omvandrende monstrum med en lille datamat inde i mig og et års forbrug af medicin, der sørgede for at jeg var dum. Mit hoved følte forkert, da de satte det ind. Måske ville det komme til at føles rigtigt igen. De lukkede med cement. En midlertidig foranstaltning. (Skal dette afsnit være nutid??)

Nogle dage efter operationen. Connie ligger i sin seng på afdelingen. Skip kommer med en bakke med mad til hende

Connie: *Mumlende for sig selv*. Nu har jeg ligget her helt ubevægelig i en uge. Jeg har ikke lyst til at sige noget. Jeg kan ikke tage mig af noget. Jeg er en stødt appelsin, der er

ved at mugne og blive grøn. Det eneste menneske, jeg gider se på, er Skip, når han kommer og går, når han gør rent på afdelingen og går ærinder for de ansatte. Han har fået lov til at komme udenfor.

Dr. Redding: *Højt til Skip, så de andre kan høre det.* Skip, du får orlov næste weekend. Du kan få lov til at være hjemme hos dine forældre fra fredag aften til søndag. Og Skip, hvis du viser mig, at du kan klare dig selv, er det kun den første orlov af mange, det første skridt tilbage til samfundet!

(Skal dette afsnit være nutid??) *Skip kom ikke tilbage den søndag aften. Om mandagen gik der et rygte mellem patienterne om, at Skip tidligt søndag morgen havde skåret halsen over på sig selv med en elektrisk kniv i sine forældres køkken. De havde, ifølge rygtet, gemt barberbladene, sovepillerne, aspirinerne, men de havde ikke tænkt på den elektriske forskærerkniv*

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Imperiet vil aldrig indrømme dets eget iboende fejlagtighed.

New Yorks Neuro-Psykiatriske Institut i Washington Heights

Connie: Luciente! Hvor er du! Jeg har prøvet hele dagen at komme i kontakt med dig. Tag nu imod mig, Luciente! Kom nu!

Pleks' 168 General File. Connie befinder sig i et værelse uden vinduer.

Connie: Hvor er jeg? Det er da ikke Mattapoisett. Hvad er det her for noget? Hvor er jeg?

“Hvordan er du kommet ind”, sagde kvinden til mig. Det her ‘pleks’ er reserveret til ‘kontraktere’ og ‘mellemfunkere’. De vil aldrig ville slippe dig ind, sådan som du ser ud, når du ikke engang har fået lavet dine første transplanter: “Hvis du nogensinde har fået en opsmukning, er du røget tilbage igen” sagde hun hånligt.

Connie: Hvem er du? *Connie mumler for sig selv.* Du virker en smule fjendtlig. Du ser mærkelig ud på dine små latterlige fødder. Du ser ud som om du kan miste balancen og falde om hvert øjeblik, det skal være, med de små fødder og små bitte ankler og håndled og det utrolige smalle liv og det lille hoved. Jeg er havnet det forkerte sted på en eller anden måde. Jeg er røget udenom Mattapoisett og er kommet hen et andet sted i fremtiden.

Kvinden sagde, at hun hed Gilinda og at hun var ‘kontrakter’ til en ‘ST’er’ af fjerde grad. Jeg er ikke helt sikker på, hvad

det betyder.

Connie: En 'kontrakter'?

"Alle 'funkere laver kontrakter". Kontrakt-sex. "Jeg har for eksempel en 2-års-kontrakt. Jeg får kost og logi. Jeg får også mulighed for at fortsætte med indsprøjtningerne og genoperne og får så meget ekstase og så mange 'kvikkere', som jeg vil have. Jeg har min egen maskine, derovre!" forklarede kvinden: "Men det var bedre, hvis det ikke kostede et hjerte eller en nyre. Så ville jeg sidde i den hele dagen."

Connie: Har du børn?

Kvinden sagde, at det ikke stod i hendes kontrakt. Det var mest, hvad hun kaldte 'mamaerne', der fik dem: "Du ved nok, de er udkernet til at lave unger ustandselig".

Kontraktansat som sexobjekt for sin mand! Cash hed han. Det var en slags ægteskab. Hun var kosmetisk omdannet til sexbrug via forskellige implantater. "Alle var implanteret", sagde hun. Og Cash havde fået 'SK – Skærpet Kontrol' Han havde været gennem det, hun kaldte bevidsthedskontrol: "Han slukker for sin frygt og smerte og bliver træt og sover, fuldkommen som om han havde en kontakt at trykke på. Han er næsten ligesom en 'Kybo'. Han kan styre fibrene i ryggraden, han kan bestemme sin legemstemperatur. Han er en kampmaskine. Men han er stadig ulden. Det er, hvad 'Millioerne' kalder os, der stadig har dyrisk væv. Men han er virkelig blevet forbedret. Han har fået superneurosendere, der er klar til at blive aktiveret oppe i hjernen, sådan at han næsten kan blive ligesom en af 'snigmorderne.'" Fortalte hun.

Connie ser sig rundt omkring i lejligheden.

Connie: Har du kun det ene rum, er der ingen vinduer? Hvor er dit køkken for eksempel, hvor laver du mad?

Kvinden fnyste ad mig! Viste mig et hjørne af lejligheden. Hun trykkede på en knap og en skuffe gik automatisk op. Hun havde taget en folieindpakket pakke ud og åbnet den. Det overraskede mig, at det begyndte at dampe, da hun åbnede den, for pakken var ikke varm udenpå? Jeg smagte på det.

Connie: Hvad er det for noget? Vito-nam skinkemiddag. Skulle det her være skinke? Det smager overhovedet ikke som skinke.

Kvinden stirrede måbende på mig: "Altså, det er navnet på smagen", sagde hun: "Hvad ved jeg? Det kommer i pakker, og det er lavet af kul og alger og biprodukter, og den her smag kaldes skinke."

"Hvordan er du overhovedet kommet ind?," sagde hun igen. Hun forklarede, at det 'pleks', som jeg befandt mig i, var IB – Isoleret og Bevogtet. At det kun var kontrakt piger og 'mellemfunkere', der var stablet i det 'pleks'.

Connie: *Får øje på noget i hjørnet.* Nå, men så har du alligevel et vindue? Vi er i stueetagen! Sikke en fin udsigt, du har udover søen, med både, der glider frem og tilbage, og mennesker, der bader. Jeg vidste ikke, der var en sø på Manhattan nu? Altså bortset fra den i Central Park.

Men jeg havde taget fejl. Det var ikke et vindue. Det var et billede.
De kunne skifte mellem 5 forskellige af slagsen.

“Der er et panoramavindue ude i hallen. Og oppe på solpladsen kan man se hele vejen rundt”, havde hun sagt: “Der er glas til alle sider. Jeg har kun været deroppe en gang. Jeg blev svimmel af det, men jeg lod som ingenting, for jeg ville ikke have, de skulle tro, jeg var en ‘fuser’, som aldrig havde set solen før. Selvfølgelig havde jeg aldrig set solen. Men jeg kunne godt lide himlens gule farve”.

Connie: Kan man se byen derfra?

“Man kan skelne nogle af de andre tårne her i ”plekset”. Men man kan ikke se længere ned. Hvordan skulle man kunne det? Det er tykt. Det er luft. Hvordan skulle man kunne se gennem luft,”

Connie: Går du aldrig ud?

Så sagde hun: “Hvor skulle jeg gå hen? Cash holder mig spærret inde det meste af tiden.” At man ikke kunne gå udenfor ‘plekset’ af sikkerhedsgrunde. At det ikke var sikkert udenfor: “Det er ikke rigtige mennesker derude. De er syge hele bundtet, ikke andet end omvandrende organbanker. Og halvdelen af tiden er deres lever rådden. De er i virkeligheden ikke til nogen nytte,” sagde kvinden i fuld alvor. Hun havde sagt, at nogle af dem var gearede til ganske enkle funktioner, men at de levede som dyr derude, hvor der ikke var luft konditionering: “Sikke et syn – hvis man kunne se ud, ville det fortsætte i det uendelige. Desuden har jeg jo alt, hvad jeg skal bruge her,” sagde hun.

Connie: Du snakkede om 'Millioerne' ? Hvem er de egentlig?

"De boede Ovenpå", sagde hun.

Connie: Ovenpå?

"På Rumstationerne. "Millioerne" bor ikke hernede. Det er for tykt. Luften er for tyk. Men ikke herinde selvfølgelig, for jeg har luftkonditionering," havde hun sagt. 'Millioerne' var tilsyneladende dem, der havde magten. De brugte organer fra de fattige og mennesker nederst i hierarkiet. De blev konstant ombygget, så de levede i 200 år eller mere.

Pludselig blev døren smækket op. En mand kom væltende ind. Han må have været over 2 meter høj, og da han brølede til hende, havde hans stemme været så utrolig dyb, udenfor den almindelige menneskelige skala med besynderlige overtoner: "Hvem er du?", "Bliv stående, der hvor du er", "Svar korrekt"

Connie: Jeg hedder Connie. Jeg er tidsrejser.

"Tidsrejser eksisterer ikke," sagde han. Jeg ville blive scannet. Han henvendte sig til Gilinda. "Vi tager os af dig senere. Du er ikke andet end en ombygget 'fuser', en fattig, en omvandrende organbank."

"Vi er opfyldelsen af et ideal," brølede han. "Man kan knuse os, men vi kan aldrig undergraves, aldrig bøjes af, aldrig distraheres. Ingen af os har nogensinde været illoyale overfor det multi, der ejer os." Jeg spurgte, hvad multi var. Han svarede: "Multi er alt. Multierne ejer alt. Jeg tilhører Chase-

World-TT”

Jeg tænkte, at det var på tide at forsvinde. Jeg lukkede øjnene og prøvede at vriste mig fri fra hans greb. Jeg skubbede til med min bevidsthed. Skubbede mig vildt tilbage. Jeg lå svimmel på ryggen i min seng og svedte ud af hver eneste pore. Sybil stod lænet ind over mig. Jeg havde en frygtelig hovedpine. Jeg blev straffet for den vrede, jeg havde følt.

Det var altså den anden verden, der måske blev til virkelighed. Det var Lucientes krig og den var jeg blevet trukket ind i.

SCENE 26

Connie sidder ubevægelig i en grøn stol i dagligstuen på New Yorks Neuro-Psykiatriske Institut i Washington Heights.

Connie: Jeg er en genstand. Jeg går derhen, hvortil jeg bliver ført, og bliver der. Hele tiden siver det beroligende middel ind i mit hoved og gør mig kluntest og langsom, og hver gang jeg bliver vred, bliver der slukket for noget i mit hoved. Jeg føler mig på afstand af mit eget liv. Jeg kan ikke genoptage mit eget liv, og derfor eksisterer Connie ikke mere. Men alligevel lever jeg videre. Men et eller andet sted i denne dyng af trivielle affaldsstumper må der være en nøgle til, hvordan jeg kan finde mig selv igen, hvordan jeg kan kæmpe.

Hver dag i en uge har jeg prøvet at tilkalde Luciente, men uden held. Engang kunne jeg mærke, jeg var ved at glide over i den anden fremtid. Hvorfor kan jeg ikke længere besøge Mattapoisett? Efter de havde implanteret Dialyetroden, kan jeg ikke mere nå over til den fremtid, jeg gerne vil over til.

Connie smider sig på sengen og kaster sig frem mod Luciente. Afdelingen tåger ud. Endelig

Connie: Hvor er vi?

Luciente: I nærheden af fronten. Vi er gået i krig.

Connie: Er det derfor, jeg ikke kan nå dig?

Luciente: Det er blevet sværere at kommunikere. Der er noget, der forstyrrer.

Pause

Luciente: Vi er alle i krig. Du er krigsfange. Du må gøre dig selv fri. Jeg må lære dig kamptaktik. Der er altid noget, du kan nægte din undertrykker. Om det så kun er din troskab. Din loyalitet. Dit samarbejde. Selv når magtforholdene er helt ulige, kan man tit finde eller gennemtvinge en mulighed for at slå igen. I din tid var der mange, der ikke havde magt, der fandt muligheder for at kæmpe. Indtil dét blev til en magt.

Connie: Jamen, I kæmper endnu. Det er endnu ikke overstået.

Luciente: Hvordan skulle det nogensinde kunne blive overstået. Før eller siden eksploderer solen, som Nova, Big Bang. Vi fornyr og genskaber – eller dør.

Connie: Men det virker ikke rigtig, som om I tror på mere – ikke på flere mennesker, eller flere ting, eller bare flere penge.

Luciente: En dag er vi færdige med de groveste reparationer. Der er ikke flere fjender. Ingen Dem og Os. Så kan vi med fornøjelse skændes indbyrdes om vigtige ideologiske problemer. Sporene af de gamle livsformer vil langsomt forsvinde. Jeg kan ikke vide noget om den tid, mere end du kan vide noget om os. Vi ved kun det, vi dybest set kan forestille os! Det, vi ser, kommer i sidste instans fra os selv!

Der lyder en sær pibende fløjten gennem luften

Luceinte: Hurtigt! Løb! Der kommer de.

De anbringer sig alle sammen i stilling med deres våben. De ser fjenden ankomme

SCENE 27

Connie får udgang. Hun er på besøg hos broderen Luis

Connie: Jeg gik ind i det skur, hvor jeg vidste, at Luis havde et lager af gift, som han anvendte på planteskolen. Skabet var låst. Jeg kiggede om bag døren, og der hang nøglen på en krog. Jeg låste skabet op. Nogle af giftene var nogen, jeg ikke kendte. Der var svampemidler og insektmidlet Parathion. Det var den mest dødbringende af dem. Jeg tog en lille flaske, og med rystende hånd fyldte jeg den, med den brune olie. Jeg hældte langsomt, mens jeg holdt vejret. Måske døde jeg, bare jeg kom tæt på! Men de slår mig ihjel under alle omstændigheder. Men dette her var også et våben, der kom fra samme sted som elektroderne og Largactilen. Et af de mægtigste våben, et af magthavernes våben.

Jeg stjal noget af deres magt i denne lille flaske. Jeg stak flasken ned i lommen og ventede på at få en chance til at lægge den ned i min gamle plastic taske. Aldrig før havde jeg gjort sådan noget. Grebet ud efter magten, efter et våben. Jeg havde ikke tænkt mig at bruge Skips udvej. Ja, jeg havde stjålet et våben. Krig. Jeg ville slå igen.

Efter aftensmaden dampede jeg en etiket af en elegant urtेशampoo på badeværelset og klistrede den på flasken. Da flasken tørrede, sad etiketten fast. Jeg ville tage den med tilbage til hospitalet sammen med en skotøjsæske fyldt med gammelt kosmetik.

Mens vi sad i Luis' store hvide Eldorado, der dovent banede sig vej gennem den tætte trafik, gik det op for mig, at der var flere uger siden, jeg havde været i Mattapoisett.

Var Luciente død? Det kunne jeg ikke holde ud at tænke

på. Det var mig, Connie, der var død. Jeg kunne ikke fange mere. Jeg var ved at blive stiv, jeg havde gjort mig stiv for at vinde krigen. For at kæmpe imod. Jeg lukkede øjnene og så for mig mit våben, der var forklædt som shampoo.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Vi tager erfaringer fra tidligere med os ind i tiden efter oprøret, og vi bevæger os videre. Det er et uskrevet og ufærdigt kapitel. Vi står ved begyndelsen til en lang, lang overgangsfase.

AFSLUTTENDE SCENE

New Yorks Neuro-Psykiatriske Institut i Washington Heights

Connie: Sybil har sagt til mig, at jeg ikke må ikke give op. Men det gør jeg heller ikke. For mig er det en krig det her. Jeg bliver nødt til at kæmpe på den eneste måde, jeg kan finde frem til, for at stoppe dem.

Omsider lykkes det Connie at gennemtvinge en svag kontakt til Luciente

Connie: Luciente! Synes du, det altid er forkert at slå ihjel?

Luciente: Hvordan skulle jeg dog kunne forestille mig noget så abstrakt.

Connie: Men det var jer, dit folk, der lærte mig, at jeg er i krig.

Luciente: Så kæmp godt, Connie!

Connie: Slå en, der har magt over mig, ihjel. En, der har tænkt sig at knuse mig.

Luciente: Magt er vold. Hvornår er den blevet knust med fredelige midler? Vi kæmper alle sammen, når vi står med ryggen op ad muren, eller når vi river en mur ned. Har du virkelig tænkt dig at slå nogen ihjel?

Connie: *Nikker*

Connie: *Tænker højt.* Hvis bare de havde ladet mig beholde noget! Hvis bare de havde ladet mig beholde Martin eller Claud eller Angelina, hvis bare de endda havde ladet mig beholde Dolly og Nita, så skulle jeg nok have passet mig selv. Jeg skulle nok have bøjet hovedet og holdt det nede. Jeg er ikke født og opdraget til kamp, men til at være stille og blid og beskeden. Bare ét menneske jeg kunne elske. Bare et lille hjørne af en kærlighed, der var min egen. For den kærligheds skyld ville jeg havde fundet mig i det hele, og jeg ville aldrig have grebet til kampmidler. Jeg ville have adlydt. Jeg ville have været enig i, at jeg var syg. Syg fordi jeg er fattig, og syg, fordi jeg er syg, og syg, fordi jeg er sulten, og syg, fordi jeg er ensom, og syg, fordi jeg er udplyndret og udnyttet. Men I var så grådige. Så grusomme! En af dem, bare en af dem, skulle I have ladet mig beholde! Men jeg har ikke noget. Hvorfor skulle jeg ikke slå igen?

Connie er til nyt møde hos lægerne. Hun har flasken med gift fra sin brors planteskole i lommen

Connie: *Til sig selv.* Er der nu nok i flasken? Der skal være nok til dem alle. Til de seks læger på afdelingen.

Connie: *Til Dr. Redding* Jeg har det meget bedre. Hvorfor har jeg brug for den operation nu?

Dr. Redding: Vi ved, at du ikke kan lade være med at gøre det, du gør.

Connie: Jeg har ikke gjort noget i månedsvis.

Dr. Redding: Du har før haft rolige perioder, Connie. Men de ender altid på samme måde. Gør de måske ikke, Connie? Du vil da ikke endnu en gang gøre en, der står dig nært, ondt, vel Connie? Du har en sygdom, der kommer i anfald. Og nu er du her igen. Er du måske ikke? Din bror har skrevet under på tilladelsen. Indgrebet finder sted på mandag. Om en måned bliver du udskrevet. Tænk på det, Connie. Så går det op for dig, at din frygt er en del af dit sygdomsmønster og din sygelige adfærd. Nå! Lad os holde en kaffepause!

Lægerne bryder op

Connie: Jeg gik med det samme ind i den niche, hvor lægernes store, skinnende kaffemaskine stod. Jeg hældte hurtigt indholdet af den gamle kande ud. Tømte en på forhånd afmålt pakke i filtret og trykkede på startknappen. Så fiskede jeg flasken op af min lomme og lod den olieagtige væske dryppe ned i glaskanden, mens kaffen begyndte at løbe ned i den. Jeg håbede, de ville lægge mærke til, at det var frisk kaffe, så de ikke hældte det ud.

Plejerske: Kom så her, Connie. Lad lægernes kaffe være. Nu skal du ikke rode med noget.

Connie: Skal jeg ikke være her mere?

Plejerske: Hvad havde du troet? At de skulle bruge hele dagen til at bestemme sig til, hvad de skal med dig?

Connie vasker sine hænder

Connie: Jeg har lige myrdet seks mennesker. Jeg har myrdet dem, fordi det er dem, der er voldelige. Det er deres penge og deres magt. Det er deres gift, der gør ens tanker langsomme og ens hjerte sløvt. De har magten over liv og død. Jeg har slået dem ihjel. For det er en krig.

Jeg er også en død kvinde nu. Det ved jeg. Men jeg kæmpede da mod dem. Jeg skammer mig ikke. Jeg har forsøgt.

Jeg tilegner min krigsgerning til Skip, til Alice, til Sybil og Dolly, til Claud, ja selv til Gilinda. Til jer, der bliver født af mine bedste håb.

I det mindste har jeg én gang kæmpet. Og vundet.

Vradis og Dalakoglou rejser sig iblandt publikum. Holder et skilt op med påskriften: Opstanden var ikke blot en pludselig midlertidig opblussen. Det sprang op fra eksisterende strukturer og relationer og satte frø, som stadig er vældig meget i live. Det afgørende – for os alle sammen, alle os der har oplevet en opstand, direkte eller indirekte, alle som læser disse linier lige nu – er, hvad vi skaber ud fra denne opstand og vores følelser for den. Disse to: Begivenheden og vores følelser herfor er flettet sammen – og det er denne sammenkobling, der kan frembringe det oprør, vi stadig har til gode at udleve.

Stilhed

Alle skuespillerne bevæger sig frem mod kanten af scenen og stiller sig på række. De stirrer direkte på publikum. Med deres blik udfordrer de publikums opfattelse af begivenheden og deres følelser herfor, af nederlag eller sejr

UDTONING

KORSEKVENSER

Vradis og Dalakoglou: Beder publikum tage den seddel, der ligger ved deres plads, og sammen med dem og de øvrige skuespillere rejse sig og fremsige teksten:

Her står vi og stirrer på det hektiske sammenbrud af virkeligheden, som vi kendte den.

Her står vi i vores kollektive endnu-ikke-vågnet-øjeblik.
Det øjeblik, hvor drømmen bliver til mareridt,
hvor fortiden krymper sig og smuldrer,
men ikke helt falder fra hinanden.

Her står vi, mellem en nutid, der endnu ikke er passeret,
og en fremtid, der lader vente på sig.

Skuespillerne forlader scenen. Lyset går ud

På en skærm på bagvæggen skrives den officielle lægerapport om Connie Ramos

Uddrag af patientens officielle journaler. Mentalhygiejnisk afdeling, Bellevue Hospital

KLINISK RESUMÉ

IDENTIFICERING: Den 35-årige kvinde, der har været separeret fra sin mand, Edward, de sidste 3 år, har ét barn, Angelina, 4 år. Patienten har modtaget Hjælp til Uforsørgede Børn siden sidste maj.

FREMLÆGGELSE AF PROBLEMET: Den pågældende patient ankom til skadestuen med sit barn og erklærede, at barnet ved et ulykkestilfælde havde brækket håndleddet. Barnet havde forskellige kvæstelser. Da patienten blev udspurgt af en sagsbehandler, indrømmede hun at have slået sit barn, når hun var beruset eller havde taget stoffer. Patienten talte usammenhængende, græd og udviste ejendommelig adfærd.

BAGGRUND: Dette samfundsmæssigt desorganiserede individ har befundet sig i en stadig dårligere situation, siden hendes ægteskab brød sammen. Mandens opholdssted ukendt. Den pågældende patient har været i konflikt med loven i to år. Dømt for at have hjulpet og bistået en lommetyv til betinget dom og et års prøvetid sidste april. Patienten omtaler en illegal abort efterfulgt af stærk blødning og komplikationer, hvorefter livmoderen blev fjernet. Patienten har i den senere tid haft problemer med alkohol og barbiturater. Virker fjendtlig og mistænksom over for myndighederne. Mangel på beherskelse

og lav tolerancetærskel over for frustrationer. Patienten har en tendens til at møde problemerne med voldelig adfærd og fjendtlige og ubeherskede udbrud.

MENTAL STATUS: Patienten er uordentlig og virker ældre end den oplyste alder. Hun indrømmer gerne, at hun trænger til hjælp. Hun er samarbejdsvillig men forvirret og undertiden mistænksom. Hun har ikke udvist voldelig adfærd under indlæggelsen på afdelingen.

MENTAL AKTIVITETSNIVEAU: Patienten er usammenhængende. Patientens tankegang er overordentlig konkret.

FØLELSESMÆSSIGE REAKTIONER: Patientens almentilstand er præget af ængstelse, og hun giver udtryk for ekstrem skyldfølelse. Patientens affekttilstand svarer ikke til faktiske forhold og præges af anfald af gråd uden årsag.

TANKEINDHOLD: Nægter selvmordsforestillinger. Nægter at have vrangforestillinger eller hallucinationer.

SANSESFÆRE, MENTAL SPÆNDVIDDE OG EVNER:

Sansesfære klar. Orienteret gange tre. Fjern- og nyere hukommelse virker svag. Patienten er intelligentmæssigt noget tilbagestående og besvarer spørgsmål dårligt.

DIAGNOSE: Schizofreni, udiff. Type 295,90

Udskrivningsseddel. Mentalhygiejnisk afdeling. Psykiatrisk

Statshospital

Dr. Messinger

BAGGRUND: Denne 35-årige kvinde, katolsk, mor til en datter, blev indlagt for børnemishandling, alkoholproblemer, forvirring og unormal adfærd og overflyttet hertil 8. Februar.

HOSPITALSBEHANDLING: Pt. Reagerede godt på medicin, om end med udtalte bivirkninger, opsvulmet tunge osv. Adfærd langsomt normaliseret, hvorefter pt. Udviste færre psykiatriske kendetegn og symptomer.

NUVÆRENDE MENTALE TILSTAND: Vågen, samarbejdsvillig, sammenhængende, relevant uden abnormiteter m.h.t. Tankestrøm eller tankeindhold. Acceptabel forståelse. Orienteret tre gange.

Fysisk tilstand: Oppegående – ingen fysiske abnormiteter. Kan klare sig selv.

BEHANDLINGSPLAN: Pt. Udskrevet til herberg indtil socialhjælpen finder lejlighed til hende. Pt. Skal melde sig på efterbehandlingsklinikken en gang ugentlig.

MEDICINSK BEHANDLING:

1. Chlorpromazin 200 mg. O.d. Kl. 17.
2. Fluphenazin 1 cc IM hver 14. Dag.
3. Trihexyphenidyl 2 mg. T.i.d.

TILSTAND: Forbedret

DIAGNOSE: Paranoid schizofreni, type 295,3

Fra indlæggelsesjournal: I aftes overfaldt denne 37-årige fattige fedladne kvinde, efter hvad der oplyses, en slægtning og denne slægtnings forlovede med en flaske. Ved undersøgelsen lå hun på gulvet og stønnede usammenhængende, og hun var ikke klar over tidspunktet eller hvor hun befandt sig. Hun var fjendtlig, usamarbejdsvillig og truende. Hun skældte ud på sin slægtning og slægtningsens forlovede. Indlægges. Chlorpromazin 1000 mg som indsprøjtning. Spændetrøje.

Fra Statshospitalets indlæggelsesjournal: Den pågældende patient er en 37-årig katolsk mor, der er separeret fra sin mand Edward. Hendes barn blev bortadopteret gennem statsmyndighederne. Har tidligere haft voldelige psykotiske episoder, herunder røveri, overfald, børnemishandling. For elleve dage siden overfaldt pågældende kvinde sin niece og sin nieces forlovede. Patienten er kendt her på stedet og har tidligere været indlagt. Overflyttet hertil efter 10 dage på Bellevue. Forblev akut psykotisk. Under hospitalsopholdet har hun været tavs og autistisk, med lejlighedsvis voldelige udbrud. Hun har været uvillig til at samarbejde, har forsøgt at nægte at indtage medicin og har ingen forståelse for sin sygdom. Har vrangforestillinger om, at hun bliver forfulgt af sin nieces forlovede og siger, at staten har myrdet en "neger", der var hendes elsker. Patienten klager hele tiden over, at hendes barn er blevet bortadopteret. Patienten har ingen sammenhængende forestilling om, hvad der er rigtigt og forkert. Hun har sagt, at hun de sidste to år overhovedet ikke har drukket. Ryger omkring 1 pk. Pr. Dag. Nægter at være afhængig af nogen form for narkotiske stoffer, om end hun indrømmer tidligere at have brugt barbiturater. Hun hævder, at hun ikke har haft noget forhold til nogen mand de sidste tre

år. Hun siger, at hun heller ikke har følt sig knyttet til kvinder. Den pågældende patient er et socialt utilpasset individ, der lejlighedsvis gennemgår dysfori, ledsaget af frygt, hvilket fører til voldelige episoder pga. Aggression. Indlægges på afdeling L-6. Holdes indelukket på afdelingen. Forholdsregler mod voldelig adfærd.

Flugtrapport: Efter slagsmål med anden patient på afdelingen, hvilket resulterede i lettere hjernerystelse, forsvandt patienten fra hospitalet og for vild i skovene to døgn. Blev pågrebet på busstation, meget forvirret og usikker på, hvor hun prøvede at tage hen. Var dækket af myggestik. Det blev besluttet at sætte hende under grundigt opsyn.

Fra Neuro-Psykiatriske Instituts noter: Denne 37-årige kvinde havde tilsyneladende ingen motoriske vanskeligheder. Patienten har tilsyneladende lært at gå og tale til normal tid. Fødselsdokumenter rekvireret. Patienten blev født med jordemoderbistand. Ingen klar dokumentation for for tidlig fødsel eller fødselstraumer. Tidligere hukommelsessvigt og voldelige episoder, hvor patienten havde en følelse af, at hun ikke kunne beherske sig. Patientens bror er en velklædt mand (gråt jakkesæt), der ser ud til at være sidst i fyrerne. Leder af grossist- og detailplanteskole, optræder med selvtillid. Virker udadvendt. Efter min opfattelse pålidelig med sine oplysninger, giver udtryk for ægte bekymring for sin søster.

LISTE OVER PROBLEMER OG BEHANDLINGSPLANER

1. 1. Gentagen indlæggelse på hospitaler
2. 2. Psykotisk tilstand
3. 3. Episodisk vold
4. 4. Manglende forståelse

5. 5. Manglende motivering
6. 6. Tandpine
7. 7. Brækket ribben
8. 8. Negativ holdning

ORIENTERING: Fuldt orienteret

LANGTIDSHUKOMMELSE: Intakt

KORTTIDSHUKOMMELSE: Lettere skadet

HUSKEEVNE, ØJEBLIKkelig HUKOMMELSE: Intakt

EVNE TIL AT TÆLLE OG REGNE: (fejl i 7-række)

LÆSNING: Læser med lethed

UNDERVISNING OG ALMENVIDEN: Rimelig. Hævder at have læst på universitetet i 2 år (?). Socialhjælpens optegnelser nævner kun 1 år og 3 måneder på folkeuniversitetet

INTELLIGENS: Gennemsnitlig

MENTAL SYGDOMSUDVIKLING: Udviklet til det værre

EVNE TIL AT ABSTRAHERE: Beskadiget

EVNE TIL AT FASTHOLDE MØNSTRE ELLER ASSOCIERE:
Intakt

Efter implantationen havde patienten det tydeligt bedre uden episoder i to måneder. Symptomerne vendte derefter tilbage. Hjernekirurgi planlagt, men ikke gennemført på grund af episode.

